

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 572/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti RELAX, s. r. o., Grunt 30, Medzev, zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 26/2013 z 26. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RELAX, s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. mája 2014 faxom (a následne poštou) doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RELAX, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 6 Sžf 26/2013 z 26. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného – vtedajšieho Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. I/223/10261-53804/2011/990057-r zo 16. mája 2011 a prvostupňového rozhodnutia Daňového úradu Moldova nad Bodvou sp. zn. 711/230/20561/10/Kov zo 7. októbra 2010, ktorými bola zamietnutá žiadosť sťažovateľky o obnovu konania. Krajský súd žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 6 S 81/2011 z 29. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) zamietol a nepriznal jej náhradu trov konania. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Sžf 26/2013 z 26. februára 2014 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a sťažovateľke nepriznal náhradu trov konania. V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosť na ústavnom súde.

3. Sťažovateľka v podanej sťažnosti skonštatovala, že „... napriek tomu, že správne orgány považovali jej žiadosť o obnovu konania za takú, ktorá nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 51 v spojení s ustanovením § 20 ods. 9 a 10 zákona o správe daní, napriek tomu nevediac čoho sa... domáha jej žiadosť vybavili meritórne zamietnutím a súdy, či už prvostupňový alebo odvolací nemajúc zo žaloby jasno, aké práva... boli porušené zamietli jej žalobu (čím potvrdili zamietavý rozsudok) zastávajúc názor, že tieto (sťažovateľkou neidentifikované) práva porušené neboli.“. Inými slovami, poukazuje na to, že „Tak daňové orgány ako aj prvostupňový a najvyšší súd vytýkali sťažovateľke, že jej podanie, ktoré bolo posúdené ako návrh na obnovu konania nemalo náležitosti uvedené v ustanovení § 51 ods. 1, keďže z podaní sťažovateľky nebolo jasné, či uplatňuje dôvody uvedené v ustanovení § 51 ods. 1 písm. a) alebo tie, ktoré boli uvedené v ustanovení § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní. Napriek tomu správne orgány jej žiadosť vybavili meritórne a to tým, že zamietli jej žiadosť o povolenie obnovy konania. Ak teda bola žiadosť o obnovu spôsobilá na jej meritórne prerokovanie príslušným orgánom (§ 20 ods. 9), potom nemohli mať správne orgány pochybnosti o tom, čoho sa sťažovateľka domáha. Ak v konaní pred

súdom žalovaný zaujal iný postoj (a tento si paradoxne osvojili aj súdy), potom jediným zákonným postupom v konaní pred prvostupňovým či najvyšším súdom bolo postupovať v súlade s ustanovením § 250i ods. 3 O.s.p. podľa ktorého súd prihliadne na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.“. Sťažovateľka predostrela aj svoj pohľad na to, akým spôsobom mali všeobecné súdy postupovať, k čomu uviedla, že „Argumenty súdu o tom, že sťažovateľka neuviedla konkrétne tvrdenia, na akých právach bola ukrátená je dôvodom na zastavenie konania podľa ustanovení § 250d O.s.p. Pre takýto výklad svedčí ust. § 250d ods. 3 O.s.p., podľa ktorého dôvodom na zastavenie konania je, že žaloba má vady, ktoré bránia jej vecnému vybaveniu, súd ich odstránenie nariadil a žalobca tieto vady neodstránil. Napriek tomu, že sa s týmto záverom súdu prvého stupňa stotožnil aj najvyšší súd, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré žalobu meritórne vybavilo, potvrdil.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky na domáhanie sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, bolo rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 6Sžf/26/2013 zo dňa 26.2.2014 porušené.

Ústavný súd... zakazuje Najvyššiemu súdu... pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd... zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 6Sžf/26/2013 zo dňa 26.2.2014 a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

9. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

10. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 6 Sžf 26/2013 z 26. februára 2014 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a/ - c/ zák. č. 511/1992 Zb., konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

a/ vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b/ rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c/ rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/223/10261-53804/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011, ktorým žalovaný ako druhostupňový správny orgán podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/1795/11/Kov zo dňa 1. februára 2011, ktorým v zmysle ust. § 52 ods. 1 a 5 zák. č. 511/1992 Zb. bola zamietnutá žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010 o vyrubení dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2008.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Daňový úrad Moldava nad Bodvou vydal 7. októbra 2010 dodatočný platobný výmer č. 711/230/20561/10/Kov, ktorým vyrubil žalobcovi daň z pridanej hodnoty za III. štvrťrok 2008 v sume 7.003,31 €. Žalobca podal voči nemu odvolanie, avšak po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania (Oznámenie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 18. novembra 2010). Rozhodnutie daňového úradu nadobudlo právoplatnosť dňa 11. novembra 2010.

Žalobca v písomnom podaní, ktorým doplnil svoje odvolanie žiadal, aby daňový úrad chápal odvolanie ako podnet na mimoriadny opravný prostriedok v zmysle ust. § 51 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb., nakoľko sa domnieval, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré majú podstatný vplyv na výrok vyššie citovaného rozhodnutia. Uvedené podanie, nakoľko nemalo náležitosti podľa ust. § 51 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb., bolo na základe výzvy daňového úradu doplnené. Žalobca v doplnenom podaní uviedol, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia podľa ust. §51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb. a nemohli sa uplatniť v konaní bez zavinenia účastníka konania. Dôkazy, na ktoré poukazoval žalobca, a to potvrdenie L. Á., súdneho exekútora ako i L. K., súdneho exekútora, boli vydané po vydaní dodatočného platobného výmeru zo dňa 7. októbra 2010, a teda preukazujú nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo a majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia. Z uvedených potvrdení malo vyplývať, že došlo k reálnemu poskytnutiu služieb P. B. v rámci služieb poskytovaných spoločnosťou RELAX s.r.o. Za ďalšie dôležité dôkazy preukazujúce odôvodnenosť návrhu na obnovu konania označil žalobca zápisnice o miestnom zisťovaní Daňového úradu Bratislava I, Bratislava III, obe zo dňa 6. decembra 2010 a DÚ Senica zo dňa 8. decembra 2010, z ktorých taktiež vyplýva osobné poskytnutie služieb P. B.

Žalobca upozornil aj na dôkazy preukazujúce odôvodnenosť žiadosti o obnovu v podanom odvolaní voči dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou, ktorými sa daňový úrad vôbec nezaoberal. Žalobca zastával názor, že tieto dôkazy je potrebné pri obnove konania zohľadniť, pretože podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb. bol dodatočný platobný výmer Daňového úradu Moldava nad Bodvou vydaný na základe dôkazov, ktoré sa ukázali bez bližšej špecifikácie ako nepravdivé.

Daňový úrad Moldava nad Bodvou rozhodnutím č. 711/230/1795/11/Kov zo dňa 1. februára 2011 zamietol žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 7. októbra 2010 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2008. Uvedené rozhodnutie daňového úradu bolo na základe odvolania žalobcu rozhodnutím žalovaného č. 1/223/10261-53804/2011/990057-r zo dňa 16. mája 2011 potvrdené. Predmetné rozhodnutie bolo predmetom preskúmovacieho konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po dôslednom oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, dospel k záveru o vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že predmet konania v správnom súdnictve je daný výrokom napadnutého správneho rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že úlohou prvostupňového súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie o nepovolení obnovy konania ukončeného právoplatným rozhodnutím správcu dane. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny, dostatočne jasný a zrozumiteľne zdôvodnený, na ktorého odôvodnenie v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. plne poukazuje stotožniac sa pritom s jeho závermi.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý predstavuje výnimku zo zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí v daňovom konaní. Procesná úprava obsiahnutá v ust. § 51 a § 52 zák. č. 511/1992 Zb., rozčleňuje konanie o návrhu na obnovu konania na dve časti. Pri obnove Konania sa rozoznávajú dve štádiá konania:

1) konanie o povolení alebo nariadení obnovy, v ktorom sa rozhoduje iba o prípustnosti obnovy; príslušný orgán nepreskúmava meritórne výrok rozhodnutia, ale iba zisťuje, či sú splnené podmienky obnovy konania,

2) nové konanie, v ktorom sa znova prejedná a znova rozhodne vec, o ktorej sa už v pôvodnom konaní rozhodlo.

V predmetnej právnej veci sa jedná o prvé štádium obnovy konania, teda rozhodovanie o existencii alebo neexistencii dôvodov obnovy konania a nie o priame vyhodnotenie reálneho vplyvu predložených dôkazov na meritum veci, pretože by mohlo ísť o prejudikovanie rozhodnutia v obnovenom konaní, ku ktorému ako takému ešte neprišlo. Správny orgán v prvom štádiu konania o obnove nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisťovaniu, či napríklad novopredložený dôkaz reálne má alebo nemá vplyv na meritum veci. Konanie o návrhu na obnovu konania žalobcu bolo v jeho prvej časti ukončené rozhodnutím o zamietnutí návrhu na obnovu konania bez toho, aby sa správny orgán zaoberal meritom veci ako takej. Z uvedeného následne vyplýva záver o tom, že krajský súd tým, že sa vôbec nezaoberal žalobnými námietkami týkajúcimi sa daňového konania, pričom však svoj postup aj náležite odôvodnil, postupoval v súlade so zákonom, nakoľko predmetom prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie daňového úradu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Nemožno sa preto ani stotožniť s názorom žalobcu, že žaloba bola podaná ako komplex od prvopočiatku sporu t. j. dňom začatia daňovej kontroly až po súčasnosť a teda materiál mal byť skúmaný ako celok vo vzájomných súvislostiach.

Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že konanie ukončené právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Krajský súd sa z pohľadu vyššie citovaného ustanovenia, v rozsahu žalobných dôvodov zaoberal otázkou, či zamietnutie návrhu na obnovu konania žalovaný dostatočne

jasne a zrozumiteľne vo svojom rozhodnutí zdôvodnil, či malo jeho rozhodnutie oporu v zákone a či mali žalobcom predložené a v návrhu na obnovu konania uvedené dôkazy nejaký vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, ktoré je predmetom prieskumu, tak ako sa domnieva žalobca a dospel k nasledovným zisteniam, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd.

Z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 511/1992 Zb. vyplýva, že pre povolenie obnovy konania musia byť kumulatívne splnené tri podmienky:

- novosť skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo,*
- možnosť ich podstatného vplyvu na výrok rozhodnutia*
- nemožnosť ich uplatnenia v konaní bez zavinenia účastníka konania.*

Krajský súd vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že neboli splnené žiadne z vyššie uvedených podmienok. Odvolací súd hodnotiac záver krajského súdu o charaktere zápisníc z miestnych zisťovaní vykonaných daňovými úradmi a ich nemožnosti hodnotiť ich ako skutočnosti alebo dôkazy, pretože sa: týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2009 a nie za predmetné zdaňovacie obdobie v spojení s odvolacou námietkou žalobcu, ktorý poukazoval na pasivitu daňového úradu, keď v roku 2008 neurobil nič a v roku 2009 dožiadal Daňové úrady BA I, BA III. a Senica, čím sa cíti byť ukrátený na svojich právach a neexistencia dôkazov mala podľa jeho názoru podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia žalovaného - vyhodnotil žalobcovu odvoláciu námietku ako právne bezvýznamnú. Vo vzťahu k samotnej daňovej kontrole nemajú totiž uvedené dôkazy relevanciu vzhľadom na to, že sa jednalo o iné zdaňovacie obdobie iného roku. Okrem iného považuje odvolací súd za potrebné dať žalobcovi do pozornosti, že počas celého daňového konania mal možnosť využívať svoje procesné práva a v konaní vystupovať aktívne.

Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom krajského súdu, že sa nemohol zaoberať s predloženými dôkazmi z pohľadu, či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa ust. § 51 ods. 1 písm. b/ zák. č. 511/1992 Zb., keďže žalobca s ohľadom na citované ustanovenie dôkazy, ktoré by preukazovali uvedené nevymedzil ani bližšie nekonkretizoval. V takom prípade nie je skutočne možné posúdiť, konkrétne aké dôkazy - ktoré sú nepravdivé resp. boli dosiahnuté trestným činom - boli základom pre právne závery správneho orgánu a podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutého správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o vyššie citované ustanovenie § 250b ods. 1 O.s.p., lehota ustanovená na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je lehotou prekluzívnou, a z hľadiska plynutia tejto prekluzívnej lehoty je dôležitý okamih podania návrhu na začatie konania. Podľa doterajšej súdnej praxe žaloba musí byť podaná v lehote 2 mesiacov so všetkými náležitosťami uvedenými v § 249 ods. 2 O.s.p. (okrem prípadu, ak pôjde o povinné zastúpenie v zmysle § 250a O.s.p.), keďže (R 58/2001) súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti súdom.

Nemožnosť doplniť náležitosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, špeciálne dôvodov nezákonnosti, resp. rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie správneho orgánu napáda, po lehote ustanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250h ods. 1 O.s.p., ktorého účelom je zakotviť koncentračnú zásadu v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorej už žalobca v priebehu konania nemôže rozšíriť jeho predmet, len ho obmedziť.

Pokiaľ teda žalobca v písomnom vyjadrení - replike k vyjadreniu žalovaného k žalobe, ako aj na pojednávaní uskutočnenom dňa 29. novembra 2012, rozšíril žalobné dôvody, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď na tieto žalobné dôvody súdu doručené až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, v ktorej možno rozširovať žalobné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, pri rozhodovaní neprihliadol a v napadnutom rozsudku sa nimi nezaoberal.

Čo sa týka námietky žalobcu, že prvostupňový súd mu nedoručil písomné prílohy žalovaného uvedené v odôvodnení rozsudku na strane č. 4, 3 odseku v prvej vete (vyjadrenie žalovaného z 13. septembra 2011), čo považoval za porušenie svojich práv a právom chránených záujmov v súdnom procese, odvolací súd konštatuje nasledovné. V súdnom spise sa nachádzajú dve vyjadrenia žalovaného, a to vyjadrenie k žalobe z 13. septembra 2011, ktoré bolo doručené súdom žalobcovi spolu s predvolaním na pojednávanie na deň

5. apríla 2012 (prevzal 14. marca 2012) - a vyjadrenie k doplneniu žaloby z 27. apríla 2012, ktoré bolo doručené žalobcovi spolu s predvolaním na pojednávanie na termín 29. novembra 2012 (prevzal 16. novembra 2012). Za tohto stavu vo veci odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako vyhodnotiť uvedenú námietku žalobcu ako neopodstatnenú.

Zároveň odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní, nad rámec žalobných dôvodov, nebolo možné v odvolacom konaní zohľadniť.

V súvislosti s odvolacími námietkami, ktoré žalobca doplnil v podaní označenom ako doplnok odvolania č. 1, doručený odvolaciemu súdu dňa 23. februára 2012, odvolací súd konštatuje, že na uvedené podanie nemohol prihliadať, nakoľko pri uplatnení koncentračnej zásady, na základe ktorej je krajský súd ako súd prvého stupňa viazaný rozsahom žalobných námietok, je i súd odvolací viazaný rozsahom odvolacích námietok, ktoré majú svoj základ a vyvstávajú z rozsahu tých žalobných.

Skutočnosť, že žalobca až v priebehu konania pred prvostupňovým súdom označil dôkazy, o ktorých sa domnieval, že odôvodňujú obnovu daňového konania, odvolací súd nemohol vyhodnotiť v jeho prospech. V prípade produkovania nových dôkazov, ktoré neuplatnil v rámci preskúmaného konania pred správnymi orgánmi, bolo vecou žalobcu využiť zákonný postup v zmysle zákona č. 511/1992 Zb.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležité aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade

s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).“

11. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 S 81/2011 z 29. novembra 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť tohto prvostupňového rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že *„Obnovu konania povoľuje alebo nariaďuje správca dane. Ak rozhodol v poslednom stupni iný orgán ako správca dane, povoľuje alebo nariaďuje obnovu konania tento orgán (§ 52 ods. 1 citovaného zákona).*

Súd sa v konaní nemohol zaoberať otázkou, či bol daný dôvod na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b/ zákona č. 511/1993 Zb., pretože žalobca v návrhu na obnovu konania a ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa skutkovo tento dôvod obnovy nevymedzil, nekonkretizoval dôkazy, o ktoré sa opieralo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa ukázali ako nepravdivé. V súvislosti s týmto dôvodom obnovy konania žalobca v podaní zo dňa 05.01.2011 iba upozornil na dôkazy, ktoré pripojil k svojmu odvolaniu smerujúcemu proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Moldava nad Bodvou č. 711/230/20561/10/Kov zo dňa 07.10.2010. Týmito listinnými dôkazmi sa Daňový úrad Moldava nad Bodvou nemohol zaoberať pred vydaním svojho rozhodnutia zo dňa 07.10.2010, pretože boli pripojené až k odvolaniu smerujúcemu proti tomuto rozhodnutiu. Nebola tu teda splnená základná podmienka v zmysle § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb., t.j. aby rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 07.10.2010 bolo vydané na základe týchto dôkazov.

Dôvod obnovy podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. je daný, ak sú súčasne splnené tieto zákonné podmienky:

- existencia nových skutočností alebo dôkazov, ktoré vyšli najavo dodatočne po právoplatne ukončenom daňovom konaní,

- musí ísť o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie,

- tieto skutočnosti a dôkazy sa navyše nemohli uplatniť v daňovom konaní bez zavinenia účastníka konania.

Podľa názoru súdu nebola v tomto prípade splnená ani jedna podmienka pre naplnenie tohto dôvodu obnovy konania.

Dôkazy uvedené žalobcom v návrhu na obnovu konania, ktoré mali byť novými dôkazmi a mali odôvodňovať povolenie obnovy konania nevyšli najavo po právoplatnom ukončení daňového konania vedeného Daňovým úradom Moldava nad Bodvou. Skutočnosti vyplývajúce z obsahu potvrdení súdnych exekútorov L. Á. a V. K., boli známe daňovému subjektu už v čase výkonu daňovej kontroly, pretože žalobca v daňovom konaní tvrdil, že predmetné služby boli súdnym exekútorom poskytnuté dodávateľom T... Košice (P. B.). Nie je rozhodujúce, kedy potvrdenie o skutočnostiach známych žalobcovi bolo vyhotovené. Skutočnosti tvrdené žalobcom boli známe žalobcovi už pred vydaním rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 07.10.2010.

Nové dôkazy musia mať takú kvalitu, že v prípade ich uplatnenia v pôvodnom konaní objektívne mohli zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. V prípade, ak by tieto potvrdenia súdnych exekútorov boli vydané pred vydaním rozhodnutia zo dňa 07.10.2010, nemohli mať vplyv na vydanie rozhodnutia zo dňa 07.10.2010, pretože správcovi dane tieto skutočnosti boli známe z tvrdení žalobcu.

Napokon nebola naplnená ani tretia podmienka pre preukázanie tohto dôvodu obnovy konania, t. j. neuplatnenie dôkazov v konaní bez zavinenia účastníka konania. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby potvrdenia súdnych exekútorov o skutočnostiach uvedených v týchto potvrdeniach zabezpečil a predložil pred vydaním rozhodnutia zo dňa 07.10.2010.

Zápisnice o miestnych zisťovaniach vykonaných daňovými úradmi u už menovaných súdnych exekútoroch nebolo možné hodnotiť ako skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb., pretože predmetné zápisnice o miestnych zisťovaniach sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútoroch za rok 2009, t. j. nie za predmetné zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2008.

Žalobca vo vzťahu k predmetu konania - rozhodovanie o návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. a/,b/ zákona č. 511/1992 Zb. v žalobe svoje žalobné námietky nekonkretizoval. Iba všeobecne tvrdil, že nepovolením obnovy konania bol

ukrátený na svojich právach. Všetky žalobcom uplatnené žalobné námietky sa netýkajú uvedeného predmetu konania, ale týkajú sa daňového konania ukončeného vydaním rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 07.10.2010. Týmito žalobnými námietkami sa súd v tomto konaní nemohol zaoberať. Uplatnené žalobné dôvody musia byť vymedzené predmetom konania, t.j. žalobné dôvody sa musia týkať žalobou napadnutého rozhodnutia. Len vtedy sa nimi musí súd zaoberať. Ak táto podmienka nie je splnená, súd sa žalobnými dôvodmi nezaoberá, pretože zákonnosť rozhodnutia možno skúmať len na základe žalobných námietok, ktorých obsahom je tvrdenie o nezákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia.

Preto sa súd žalobnými námietkami, ktorých obsahom sú tvrdenia žalobcu o nezákonnosti postupu Daňového úradu Moldava nad Bodvou v konaní ukončenom vydaním rozhodnutia zo dňa 07.10.2010, nemohol zaoberať.

Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 2 O. s. p. zamietol.“.

12. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (v kontexte dôvodov aj napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pozn.) konštatuje, že najvyšší súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom napadnutom rozhodnutí primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia a pochybnosti, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnil aj svoje úvahy. Inými slovami, podľa názoru ústavného súdu aj z citovaných častí odôvodnenia napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu jednoznačne a presvedčivým spôsobom plynú dôvody, ktoré oba súdy viedli k zamietnutiu sťažovateľkinej správnej žaloby. Krajský súd a najvyšší súd zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom podaným podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku domáhala.

13. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

14. Ústavný súd s poukazom na rozdelenie súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) stabilne judikuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd taktiež zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09,

IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B).

15. Ústavný súd (vo svetle záverov vyplývajúcich aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu týkajúcich sa sťažovateľky, napr. pod sp. zn. III. ÚS 347/2014 z 10. júna 2014, pozn.) teda uzatvára, že námietky sťažovateľky neindikujú také pochybenie zo strany všeobecných súdov (teda nielen najvyššieho súdu, ale aj v kontexte dôvodov krajského súdu, pozn.), ktoré by umožnilo ústavnému súdu po prijatí sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu dospieť k záveru, že by ním mohlo byť porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Ústavný súd, súc viazaný petitom, konštatuje, že sťažovateľka v texte podanej sťažnosti označila aj právo na rovnosť účastníkov v konaní pred súdmi v spojení s právom na právnu pomoc zakotvené v čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 47 ods. 2 ústavy, vo vzťahu ku ktorým sa domáhala vyslovenia ich porušenia. Vzhľadom na skutočnosť, že v petite podanej sťažnosti označila iba právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preskúmal ústavný súd napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu iba vo vzťahu k tomuto v petite sťažnosti označenému právu.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014